

Det Anarkistiske Bibliotek

Et sikkert middel til øjeblikkelig glæde: Ødelæg lidenskabeligt

Zo d'Axa

Zo d'Axa

Et sikkert middel til øjeblikkelig glæde: Ødelæg lidenskabeligt

1892

benzinpaabalet.noblogs.org

Oversat til dansk af Benzin på bålet fra *A Sure Means to Pluck Joy*
Immediately: Destroy Passionately

da.theanarchistlibrary.org

1892

Børsen, Retfærdighedens Palads og Deputeretkammeret er nogle bygninger som der er blevet talt meget om i de sidste par dage. Disse tre bygninger var i allerhøjeste grad truet af tre unge mænd som heldigvis blev stoppet i sidste øjeblik.

Intet kan gemmes for *messieurs* journalister; de afslørede den tredobbelte sammensværgelse og deres kollegaer på politistationen pågreb øjeblikkeligt de sammensvorne.

Endnu en gang har pressens og politiets mænd fortjent taknemmeligheden fra den del af befolkningen som endnu ikke har sans for ruinerede paladser pittoreske charme og den mærkelige skønhed ved sammenstyrtede bygninger.

Offentligheden vil ikke være nærig med sin taknemmelighed. De ydede tjenester vil blive påskønnet med solide kontanter. Borgerdyder skal opmuntres. Hemmelige fonde vil ud på dansegulvet og cotillionen ledes af samfundets redningsmænd.

Endnu bedre end vi kunne have forestillet os! For det er opløftende at bemærke at hvis der blandt vores modstandere findes nogle få smarte udnytttere, så er langt størstedelen af dem tåber som skubber naivitetsens grænser til det yderste.

Hvordan kan disse klodsmajorer tro på at anarkisterne havde tænkt sig at sprænge parlamentet i luften på dette tidspunkt?

På et tidspunkt hvor de deputerede er på ferie!

Du er nødt til at være lavere end den laveste for at tro at revolutionære ville vælge et sådant øjeblik.

Om ikke af andet end almindelig høflighed ville vi vente til alle var tilbage fra ferien.

Ikke desto mindre kunne Paris' butiksejere forleden morgen, mens de ordnede sine varer, sige til sig selv med sin solide snusfornuft:

»Det kan umuligt være en fejltagelse. De ønsker at underminere fundamentet for vores hundrede år gamle monumenter. Vi står overfor en ny sammensværgelse.«

Kom igen, tapre butiksejere! I vandrer på det absurdes stepper. Denne sammensværgelse som i taler om er ikke ny. Hvis det i taler om er nedrivningen af det samfund som vi haders ormædte bygningsværker, ja, så har vi forberedt os på det længe.

Det er hvad vi altid har planlagt.

Børsens tempel – hvor de troende katolikker og lidenskabelige jøder sætter hinanden i stævne til den banale handels ceremonier – dette tempel er nødt til at forsvinde, snart.

De som håndterer pengene vil selv blive håndteret af de smuldrende stens tunge kærtegn.

Så vil Børsens spil ikke længere blive spillet; de dygtige træk som giver millioner til firmaer – hvis eksistens bygger på at spekulere på hvede og organisere hungersnød – vil ikke længere ske.

De som arbejder bag om tæppet: børsmæglerne, bankfolkene – guldets præster – vil sove deres sidste søvn under ruinerne af deres tempel.

I denne fredfyldte stilling vil finansmændene tiltale os.

Hvad angår dommere, så er det velkendt at de aldrig er så smukt et syn som når de går deres død i møde.

Det er en virkelig nydelse at se dem.

Historien er fuld af slående skitser til ære for de anklagere og dommere som folket en gang imellem gjorde gengæld mod. Det må indrømmes at disse mænd havde en dekorativ døds kamp.

Og hvilket storslået syn det ville være: Retfærdighedens Palads i kaos. Quesnay¹, som fastklemmt under en søjle som har brækket hans ryggrad, forsøger at antage udseendet af en Beaurepaire slået ned under et korstog; Cabot som citerer Balzac med sit sidste åndedræt; og Anquetil, ved siden af den vittige Croupi, som udråber:

»Intet er tabt... Vi fastholder vores positioner.«

Dette scenari ville have en sådan storslåethed at vores gode sjæle ville have dyb medfølelse med de nedslagne. Vi ville ikke længere ønske at huske de røde kappers skændsel – farvet af de fattiges blod. Vi ville glemme at retsvæsenet var fejt og grusomt.

Det bliver den uudsigelige nåde.

Og hvis Atthalin selv – denne specialist i politiske retssager – med en smule kraniebrud, ville bede om at blive sendt til et hvilehjem, så ville vi galant opfylde den syge mands ønske.

I virkeligheden er det ikke nødvendigt at føle at man er anarkist for at forføres af de kommende ødelæggelser.

Alle de som samfundet pisker, ønsker instinktivt hævn i deres inderste.

Tusinder af den gamle verdens institutioner er mærket med et skæbnesvangert mærke.

---

¹ Jules Quesnay de Beaurepaire (1834–1923). Dommer som fremskyndede retssagen mod

De som er tilknyttet sammensværgelsen har intet behov for at håbe på en fjern og bedre fremtid; de kender et sikkert middel til øjeblikkelig glæde: Ødelæg lidenskabeligt!

---

anarkisten Ravachol (1859–1892). (bpb)